

Αὐτὸς ὁ μονοκόκαλος δὲν εἶναι 'στὰ καλά του, τὸ πνεῦμα τὸ μουρλόζικο ἐμπῆκε 'στὰ μιλάλι του κι' εἰκόνη τὸν ἐμουρλάνε καὶ τοῦ τὰ κάνει ὄλα κι' εἰ ἀριθμοὶ τσακόνονται καὶ παίζου καραμπόλα. 'Ας φύγη ἔξω ἀπ' ἐδῶ κι' ἔς κλαίρη γῆ τὸ γάλι του, κακὸ σπυρὶ 'στὸ στόμα του καὶ πῆτρα 'στὸ κεφάλι του.

'Ὁ Πνεῦματα τοῦ πονηροῦ, ποῦ σὰς ξεφυρῶ ὁ Δαίμων ἐκ τῆς γείνηνης τοῦ πυρὸς, ὑδάτων καὶ ἀνέμων, ἀραχνισθῆτε ἀπ' ἐδῶ καὶ σῦρτε 'στὰ γουρούνια, γιὰτὶ μὰς παραμπήκατε 'στὰ ὄς μας ρουβούνια. Μακρὰν μας κι' ὁ Χαρίλαος, μακρὰν κι' ὁ Καραπάνος...

(Κοιμίζει τὸν Πρωθυπουργὸν Σουρῆς ὁ λαοπλόκος.)

Πρωθ.—Νά! νά! τὸ 'Ισοῦγιον... ὡσὰν ἀσπί φρουσκίνει κι' ὡς ποῦ νὰ στρέφω νὰ τὸ 'δῶ ἐμπρός μου εἶναι σκόνη. 'Τελείωσαν τὰ ψέματα... βαρῶντε παραπέρα... ἐμπρός 'στὸ Κοινοβούλιον κι' ἐπίμωσε Δευτέρα... 'Τρικυνη, μὴν κορδόνισαι καὶ στάσου 'στὴν ἀράδα καὶ τὴν οὐρὰ σου μὴν κουτῆς καθὼς τὴν σουσουράδα. Μὲ δάκρυα γονάτισε 'μπροστά μου, Καραπάνε, τὰ πρῶτα μεγαλεῖα σου ἐπέρασαν καὶ πάνε, κι' ὁ Θεοδωρῆς ἄγγιγ' ὄρα ρεντικολο θὰ κἀνη καὶ σὲ τὸν κοκορόμυαλο, καὶ σὲ τὸν στραβικάνη.

Μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρόν... ποῦ θέλεις νὰ μὲ σπρώξῃς; ἄρατε πύλας κι' ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης. Καὶ ποῖος εἶναι ἄραξ ὁ Βασιλεὺς αὐτός; ὁ Κερδονάτος Θεοδωρῆς, ὁ τῶσον ζηλευτός. 'Εγώμει ὁ Γερτίνιος, ποῦ ξέρω ἀπὸ μάχη καὶ βλέπω πρὸ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὴν κοουλοβάχη, ἐγώμει ὁ 'Αλλὰν-Καρδέκ, ποῦ ξέρω νὰ βροντῶ, ποῦ βάζω Ναπολιόντος μεγάλου τρικαντό,

ποῦ δὲν ξεπαίζομαι ποτὲ ἀπὸ κανένα γρόβο, ποῦ καὶ τὰ ὄς χέρι μου ἄμεισος πετακίσει, καὶ πάλιν τὰ ξανακλώβω πρὸς ἐπιπλῆν κινῶν, κι' ἄκουε ἐκ τῶν ἔνωθεν κόρατον φρονῆν.

'Εγώμ, εἰκόνης ποῦ φουρὶ ἐχόρασα τὸν τόπον καὶ ἴκονος πνευματίζομαι χωρὶς κανένα κόπον, ἐγὼ μὲ μάχη σφαλιστὰ καὶ φύλλους κουνῶ κι' ἀπὸ τὰ νύχια κἀποτι τσακόνω τὸν λαγὸ, ἐγὼ προστάξω Πνεῦματα καὶ θέσρατ' ἀπαγγέλλω κι' εἰς ὄς Δελιγρῆνῆσος χωρίζομαι σὰν θέλω, καὶ λέγω εἰς τὸ δεύτερον ἐγὼ τοῦ Δελιγρῆνῆ πῶς 'Ισοῦγιον ζητῶ σπουδαῖον νὰ μὲ κἀνη, κι' ἄμεισος 'Ισοῦγιον 'στὴ μίσθ, ξεφουρνίζεται κι' ἡ Δύσις κι' ἡ 'Ανατολὴ γῆ τούτου δαίμονίζεται, καὶ σφόντα καὶ χρεῖωγραφα καταρακουλῶ μὲ τοῦμπαις, κι' ἀνάβει τίτοια πυκαχιά, ποῦ δὲν τὴν σβῶνουν τρούμπαις.

'Εγώμ, εἰκόνης ποῦ συγὰ τὸν πῆνῶνον τὰ φεγγάρια καὶ 'στὸ κακὶ των κρύβονται πολλοὶ σὰν σαλγακάρια, ἐγώμ, εἰκόνης ποῦ πολλοὺς ταῖξω κοουκονάρι κι' ὁ μπακαλιάρος γίνεται 'στὰ χέρι μου μανέρι, ἐγώμει γίνημη 'Αλειπούς καὶ μὲ τὸ παραπάνω καὶ τὰ παπούτσια ἔδωσα 'στὸν ὄλοιο Καραπάνω, ποῦ μονοπόλια καπνοῦ κρυφὰ μὲ ἐμαγειρεῖ... γρηγὰ τὸ μισοχειμῶνα ξυλάγκυρο ἐγύρευε.

'Εγώμει μάγος μὰ φορὰ, καὶ τὰ γαλιὰ θὰ βάλω καὶ 'στὸν Σουρῆ τὸν τενεκὶ καὶ 'στὸν Καρδέκ τὸν Γάλλο, ἐγὼ κοιμῶ τους Ρωμηούς καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια καὶ κἀνον τὰ γαλιὰ καρρὰ καὶ τὰχουα κομμάτια.

(Μονάχος ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ μάτια του ἀνοίγει, ὁ δὲ Σουρῆς ξεπαίζεται καὶ δλου φύγη φύγη.)

**Καὶ ὀλίγαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Πῶ! πῶ! 'Ημεροδεῖται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου, ποικίλοι κι' εἰς μεγίθη κι' εἰς σχήματα, καὶ εἶδη, μ' εἰκόνας διαφόρους περιφάνων ἀνθρώπων, ὅπου αὐτοὶ μονάχα στολιάζου κάθε τύπον, καὶ δὴ τῆς 'Αλιξάνδρας, τῆς τῶσον θρηνηθείσης, ποῦ τῶσας μὰς ἄφηκε γλυκείας ἀναμνήσεις. Πῶ! πῶ! 'Ημεροδεῖται μὲ τῶσα φηγουρίνια!... τί χρώματα, τί τέχνη, καὶ τί μεγάλῃ φτηνίαι.

'Εκείνο τὸ κατὰστημα Βασιλῆ τοῦ Κασῶν, ὅπου 'στὸ σπήτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω, εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ἰδὸν τὰ μάτια μας θαμβῶνει καὶ μὲ στολιδία γίλια δὲ φεγγεβολεῖ γεμάτο.

Θαῦμα ἰδεῖσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!... μικρὸ Παρίσι φαίνεται μὲ τούτο αἰ 'Αθήναι, κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς ἄμεισος μῆσα θὰ 'βρεθῆς καὶ κἀτι θ' ἄγοράσῃς, κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς. Λοιπὸν μὴ γάνετε καρόν, γιὰτ' εἶναι κριμα κι' ἄδικο ἀπ' ἔξω νὰ κυττάεστε αὐτὸ τὸ Καπελλαῖο.

'Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν εἰς κἀνα — πῶς 'στὸ σπήτι μου ἀνίθη,
στὴν Νάπαιον ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε σουραῖε
μὲ ξενοδογεῖ Σέδη, — ἐδῶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ἔδῃ,

μὲ Χιμαῖον μὲ μὴ μάνθη — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χῆρα δίχως ἀφῆρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμῆ.